

Prečo Boh nedovolí, aby sme boli skúšaní nad naše sily

Corrado Gnerre

3. septembra 2019 ✝ Cirkev

Naša doba je zvláštna ... aj keď iba do istej miery, pretože pri troche uvažovania je možné odhaliť logiku tejto „zvláštnosti“. Hovorili sme: naše časy sú zvláštne, lebo na jednej strane sa v nich vyzdvihujú individuálne rozhodnutia do takej miery, až tvrdíme, že každá túžba, pretože je túžbou, sa musí nevyhnutne stať právom; na druhej strane sme stále viac presvedčení, že človek je totálne závislý (ba determinovaný) najrôznejšími vonkajšími faktormi: genetickými, neurologickými, biologickými, sociálnymi atď. Stručne povedané, na jednej strane je človek zvrchovaným vládcom nad vlastnou existenciou a nad vlastným osudom, na druhej strane je len akýmsi „automatom“ podvoľujúcim sa všetkým nutkavým a represívnym impulzom.

Ide však – ako sme už povedali – o zdanlivý rozpor.

Predovšetkým preto, že keď chceme človeka príliš vysoko vyzdvihovať, či lepšie povedané: keď chceme vyzdvihovať človeka tým, že jeho podstatu vidíme iba v ňom samom (ako tvrdí *radikálny antropocentrizmus* modernity), vtedy sa vyzdvihuje všetko okrem človeka. Stačil by pohľad na modernú a súčasnú *filozofiu*: človek – obeť všetkého; *ekonomizmus*, človek – obeť hospodárstva; *historizmus*, človek – obeť dejín; *štrukturalizmus*, človek – obeť štruktúr; *psychoanalýza*, človek – obeť nevedomia; *hermeneutika*, človek – obeť interpretácií; *materializmus*, človek – obeť hmoty ... a tento „telefónny zoznam“ by mohol pokračovať. Človek určite nie je imanentný základ všetkého!

Existuje však aj ďalší dôvod, ktorý odhaľuje skrytú logiku vyššie uvedeného zdanlivého rozporu. Aby bolo možné tvrdiť, že človek musí mať možnosť robiť všetko, čiže musí sa nechať viesť iba svojou vlastnou túžbou, treba uznať, že človek nie je ani dôvodom, ani v prvom rade vôľou, že jeho prirodzenosť nie je prirodzenosťou tradičnej antropológie (dcéry klasickej metafyziky), ale „novej“ antropológie revolúcie *in interiore homine* kultúry roku 1968 a post 68, čiže postmodernej antropológie, v ktorej do jedného celku splyva filozoficky a antropologicky zločinecký mišmaš, „sexuálna revolúcia“ Wilhelma Reicha, Frankfurtská škola, freudizmus a krásna... pardon: škaredá, veľmi škaredá spoločnosť. Stručne povedané, „beštializovaný“ človek totálne závislý od inštinktov.

A kresťanstvo? Čo hovorí katolícka teológia? Že človek zostáva vždy slobodný. Že nech budú akokoľvek mocné vonkajšie impulzy, pokušenia a takzvané „vonkajšie vplyvy“, jeho sloboda je vždycky „suverénna“ ... a predovšetkým, že tejto slobode pomáha Božia milosť. Samozrejme, o túto milosť treba prosiť; Boh však nikdy nedovolí skúšať človeka nad jeho sily bez toho, aby mu nedal milosť prosiť o silu potrebnú na to, aby kresťansky zvládol akúkoľvek skúšku.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Dajme slovo sv. Piovi z Pietrelciny. Pár citátov z jeho Epištolára.

Sv. Pio z Pietrelciny píše Raffaeline Ceraseovej: „Chápem, že naši nepriatelia sú silní, veľmi silní, ale aké pochybnosti o svojom víťazstve môže mať duša, ktorá bojuje vedno s Ježišom? Nie je azda náš Boh najmocnejší? Kto sa mu môže postaviť na odpor? Kto sa postaví proti jeho nariadeniam, proti jeho vôli? Nesľúbil azda každej duši, že nikdy nebude pokúšaná nad jej sily? Azda verne neplní všetky svoje sľuby? Jestvuje duša, ktorá o tom pochybuje? Ak áno, potom je to duša blázna: „Blázon si v srdci hovorí: Boha niet“ (pravého Boha) (Žalm 14,1). A blázon je ten, kto hreší nevierou, nedostatkom dôvery. A vy ste mali nie jeden, ale nekonečné množstvo dôkazov o tomto božskom zaslúbení. Tých dôkazov je toľko, koľko víťazstiev dosiahla vaša duša nad svojimi nepriateľmi. Dokázali by ste bez Božej milosti zvládnuť toľko kríz a vyhrať toľko vojen, ktoré vaša duša musela vybojovať?“

Opäť Raffaeline Cerasovej: „Vždy majte na pamäti všeobecné a isté pravidlo, že Boh, zatiaľ čo nás skúša krížmi a utrpeniami, vždycky necháva v našej duši záblesk svetla, vďaka ktorému si táto vždycky zachováva veľkú dôveru v Neho a uvedomuje si Jeho nesmiernu dobrotu.“

Márii Garganiovej píše: „Ježiš ťa neopustil, ani ťa neopustí. Nie je to spravodlivosť, ale ukrižovaná Láska, ktorá ťa križuje a chce ťa spojiť so svojimi najbolestnejšími utrpeniami bez útechy a bez akejkoľvek inej opory. Toto je pravda a jediná pravda. V hodinách skúšky sa neboj, moja dcéra, hľadať Boha; never, že je ďaleko od teba: On je vtedy v tebe ešte intímnejším spôsobom; je s tebou, v tvojom stonaní, v tvojom hľadaní, podobný matke, ktorá nalieha na svoje dieťa, aby ju hľadalo, zatiaľ čo ona je v úzadí, a je to ona, ktorá svojimi rukami ho pobáda, aby ju hľadalo.“

Čo o sebe hovorí sv. Pio Pietrelcina: „Neviem, čo sa so mnou stane; ale s istotou viem iba jedno, a to že Pán vždycky dodrží svoje sľuby: „Neboj sa, dám ti trpieť, ale dám ti aj silu, mi Ježiš opakuje. Chcem, aby každodenným a skrytým mučeníctvom bola tvoja duša očistená a vyskúšaná; neboj sa, ak dovoľím, aby ťa diabol trápil, aby ťa svet znechucoval, aby ťa zarmucovali osoby, ktoré sú ti najdrahšie, pretože nik nepremôže tých, ktorí z lásky ku mne stonajú pod krížom, a ktorých ja chránim.“

Boh nikdy neopúšťa v skúškach: “(...) Pán kladie kríž na plecía a kríž z pleca sníma a keď na jedného zo svojich vyvolených položí kríž, vždy dá mu toľko sily, ktorá ho pozdvihne.“

<http://www.settimanaleppio.it/dinamico.asp?idsez=19&id=1798>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-boh-nedovoli-aby-sme-boli-skusani-nad-nase-sily/>